

p/cco/o

การมีใครสักคนอยู่ข้างๆ โดยไม่ติดสิน
อาจเป็นสิ่งที่ดีกว่าคำปลอมโยน...

มีใครคนหนึ่ง พร้อมจะนั่งข้างเธอเสมอ

옆에
앉아서
좀 울어도
돼요?

คู่มือชวนเขียน มิตร อินทรรัตน์ แปล

p/cco/o

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

มีใครคนหนึ่งพร้อมจะนั่งข้างเธอเสมอ

옆에 앉아서 준 울어도 돼요?

คูโยซอ

เขียน

มินตรา อินทรรัตน์

แปล

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มีใครคนหนึ่งพร้อมจะนั่งข้างเธอเสมอ 옆에 앉아서 좀 울어도 돼요?

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

CAN I WEEP A LITTLE SITTING BY YOUR SIDE?

By KU HYOSEO

Copyright © 2021 KU HYOSEO

All rights reserved.

Thai language copyright © 2023 Amarin Printing and Publishing PLC.
Thai language edition arranged with HAINAIM PUBLISHING CO., LTD.
through EYA (Eric Yang Agency)

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดคุณออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5749-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ วรรณ อุทะกะพันธ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ ธีรวัชรณ พัฒนวิษิตอดุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ มนต์นันท์, จีรณีย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนเสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ในญี่ปุ่น มีปรัชญาหนึ่งที่ชื่อ “คินสิจิ” อันเป็นหลักการของการซ่อมแซมสิ่งที่แตกกระจายให้กลับคืนมาสู่รูปร่างของสิ่งสิ่งนั้นอีกครั้ง เป็นการเปลี่ยนรอยร้าวให้กลายเป็นลวดลาย เช่นกันกับชีวิตของคนเมื่อแตกสลาย ใ้ว่าจะกลับมาสวยงามเหมือนเดิมไม่ได้ หากเรายอมรับและให้อภัยบาดแผลที่เกิดจากการร่วงหล่นในครั้งก่อนได้

เรื่องราวของสิบตัวละครจากต่างที่มา แต่มีความผูกพันกัน อันเกิดจากช่วงเวลาของการสูญเสียและการจากลาเป็นจุดร่วม พวกเขา มีวิธีรับมือกับความเศร้าในแบบของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการทำอาหาร การร้องเพลง การเล่นดนตรี กระทั่งการเผชิญหน้ากับเรื่องเศร้าอย่างกล้าหาญ ต่างก็ผลัดกันปลอบ ผลัดกันรับฟัง ผลัดกันนั่งข้างๆ ผลัดกันร้องไห้ และผลัดกันกอด

หนังสือเล่มนี้จะช่วยปลอบใจอย่างอ่อนโยน และมอบพลังบวกให้แม้จะต้องเผชิญกับความบอบสลาย

เพราะบางครั้งคำปลอบโยนเป็นล้านคำ อาจไม่เท่ากับการนั่งข้างๆ เพียงครั้งเดียว

และเมื่อเวลานั้นมาถึง คุณจะงดงามได้เองโดยที่ไม่ต้องมีใครยื่นมือเข้ามา

คำนำผู้เขียน

ผมเคยอยากเขียนนิยายที่ชื่อเรื่องลงท้ายด้วยคำว่า “โย”
เพราะไม่ว่าอย่างไรมันก็ดูไร้ที่ติ

อยากเขียนสักสิบเล่ม เพราะรู้สึกว่ามันจะออกมาเรื่อย ๆ
พร้อมกับคำว่าโยโย

ถ้าเขียนต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง คงต้องเรียกวานิยายโยโย
เพราะเรามีตัวอักษรจีนของคำนั้นอยู่พอดี 樂樂 (แปลว่า ชื่นชอบ)

อย่างไรก็ตาม ผมตัดสินใจตัดเมืองใหญ่ ๆ อย่างเมืองในเขต
ปกครองพิเศษหรือเมืองมหานครออกไปจากในเรื่อง เพราะเขียนแล้ว
น่าจะยุ่งเหยิง

ในสถานที่ที่เงียบสงบย่อมมีของอร่อยและของสวย ๆ งาม ๆ
ซ่อนอยู่ ผมจึงตัดสินใจใช้ชื่ออาหารและดอกไม้เป็นที่รองของนิยาย
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณจะชื่นชอบนะครับ

พฤษภาคม ค.ศ. 2021

คูสโยซอ

สารบัญ

ยูรี

—— อายุห้าขวบจวนจะหกขวบ 1

ซีองจา

—— เกาหลีจั้นหรือ ขอบคุณนะคะ 11

ชอรย็อง

—— ถ้ารักแล้วก็ต้องรับฟังด้วยสิคะ 25

ยูรี

—— ดอกไม้ที่ถูกพัดมาตามสายลมแล้วหยั่งรากด้วยตัวเอง 47

ซีองจา

—— สตรอว์เบอร์รี่ฟิลด์สในวันฟ้าครึ้ม 63

ชอรย็อง

—— โชคดีหกครั้งติดต่อกัน 79

ยูรี

—— ตีอกโบกที่อร่อยที่สุดในโลกเลยนะ 96

ซีองจา

—— ต้นไม้คงจะอยู่ตรงโน้นไปอีกนานใช่ไหมครับ 103

ชอรย็อง		
—— คนเศร้างจะกอดคนที่เศร้างว่าเอง		118
ช็องจา		
—— ไวน์ข้าวฟ่างจากหมู่บ้านยงฮา		134
ชอรย็อง		
—— น้ำตาตกในที่มองเห็นได้เฉพาะคนที่ร้องไห้ในใจเท่านั้น		152
ยูรี		
—— เพราะเธอเจอกับเธอ แล้วก็ใช้ชีวิตเป็นเธอต่อไป		168
ช็องจา		
—— การนั่งเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ		193
บทส่งท้าย		196
คำตามจากผู้แปล		198
เกี่ยวกับผู้เขียน		200
เกี่ยวกับผู้แปล		202

ศรีอยุธยา

ผลงานเล่มนี้เป็นนิยายเรื่องยาวที่งอกเงยออกมาจากเมล็ดพันธุ์ของเรื่องสั้นที่สาวดอกบอดูน และ บ้านที่ดงมยามสายัณห์ของนักเขียนคนเดียวกัน โดยมีการสร้างตัวละครใหม่ ขยายโลกของเรื่องราวให้กว้างใหญ่และลึกซึ้งขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านในวันนี้ได้รับฟังเหตุการณ์ในชีวิตที่สอดแทรกเข้ามาในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดาอย่างช้าๆ

ยูรี

อายุห้าขวบที่จวนจะหกขวบ

หากถามว่าอายุเท่าไร ยูรีจะหัวเราะคิกคัก แม้ว่ายังอายุไม่ถึงหกขวบดี แต่เธออยากตอบว่าตัวเองหกขวบเหลือเกิน

ยูรีเกิดเดือนพฤศจิกายน อีกสองเดือนอายุสากล¹ จะครบหกขวบจริงๆ

“จวนจะหกขวบแล้วไงคะ จวนจะ คำนี้พูดแล้วจ๊กจ๊กมากเลยคะ”

ยูรีพูดด้วยใบหน้าที่เป็นรอยยิ้ม

“หนูอยากอายุหกขวบแล้วสินะ”

ตอนที่คุณซอร์ย็องถามเป็นครั้งแรก

¹ ระบบอายุเกาหลีจะนับอายุตั้งแต่ทารกอยู่ในครรภ์ และเมื่อเกิดมาแล้วจะนับเป็นอายุหนึ่งขวบ และเมื่อเข้าสู่วันที่หนึ่งมกราคมก็จะมีอายุเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งปี

“ใช่ ไม่ใช่ค่ะ”

ยูรีตอบเช่นนั้น นั่นน่าจะเป็นเหตุการณ์นานกว่าหกเดือนที่แล้วอีก
ตอนนั้นยูรีก็พูดคำว่า “จวนจะ” แล้วเช่นกัน

คุณซอริยังเป็นคนค้าประจำของที่พักที่ยูรีอาศัยอยู่มานานนม
ตั้งแต่ก่อนหน้านั้นเสียอีก

“อยากหกขวบหรือเปล่าจ๊ะ หรือว่ายังไม่อยาก”

คุณซอริยังถามอีกครั้ง

“หนูรู้สึกผิดกับคนอายุห้าขวบนะจ๊ะ”

ยูรีตอบ

“เพราะนั่นเลยอยากหกขวบแล้วสินะ”

“รู้สึกผิดกับคนอายุหกขวบด้วยค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“ถ้าบอกว่าหกขวบทั้งที่ยังอายุไม่ถึงก็รู้สึกผิดสินะ”

“เพราะนั่นหนูเลยตอบว่าใช่ ไม่ใช่เหรอ”

“พูดว่าอายุจวนจะหกขวบก็จ้จ้จ้ พูดว่าใช่ ไม่ใช่ค่ะก็จ้จ้จ้
พอจ้จ้แล้วเป็นต้องยิ้มออกมาทุกที...”

ว่าแล้วเด็กน้อยก็หัวเราะคิกคักอีก

“รู้สึกจ้จ้เวลาอยากบอกว่าตัวเองหกขวบนั้นสินะ”

“ใช่ค่ะ”

วันเกิดของยูรีคือวันที่สิบพฤศจิกายน

ยูรีอาศัยอยู่ที่ไอแบร์จแอบบีย์โรต คำว่าไอแบร์จมาจาก
Auberge เป็นภาษาฝรั่งเศสที่เอาไว้ใช้เรียกร้านอาหารซึ่งมีที่พัก

พวงอยู่ด้วย คุณนั้นจู้ แม่ของยูรีว่าไว้อย่างนั้น

ส่วนแอบบี้โรดคือ Abbey Road มาจากอัลบั้มของวง เดอะบีเทิลส์ ภายในร้านอาหารบอวอลไปด้วยกลิ่นกาแฟและเต็มไปด้วยแผ่นเสียงของเดอะบีเทิลส์ บนด้านหนึ่งของผนังแขวนรูปขนาดมหึมาตอนเดอะบีเทิลส์กำลังเรียงแถวข้ามทางม้าลายของถนนแอบบี้โรดในลอนดอนจริง ๆ (ไม่รู้ทำไมองศาที่ขาของทั้งสี่คนตอนกำลังข้ามถนนถึงได้เท่ากันเป๊ะ)

คุณนั้นจู้ แม่ของยูรีเป็นเจ้าของโอแบร์จแอบบี้โรด การจับเอาคำศัพท์ภาษาฝรั่งเศสกับชื่อถนนในอังกฤษมาติดกันคงไม่ใช่อิทธิพลของภาษาฝรั่งเศสหรือภาษาอังกฤษแต่อย่างใด แต่คงเป็นอิทธิพลมาจากภาษาเกาหลี นั่นคืออักษรย่อ อบรจ.และ อบรด.มากกว่า

คนที่บอกว่าเป็นอิทธิพลของภาษาเกาหลีคือผู้ชายชื่ออีรยูก ลูกค้าประจำของโอแบร์จแอบบี้โรด จะบอกว่าเขาเป็นผู้ประกาศข่าวก็พูดได้ไม่เต็มปากนัก เขาคือสามีของคุณซอริย็อง

อย่างไรก็ตาม ร้านอาหารฝรั่งเศสที่ตั้งชื่อตามถนนในลอนดอนแห่งนี้ตั้งอยู่กลางภูเขาอันห่างไกลของเกาหลี นั่นละคือโอแบร์จแอบบี้โรด

บ้านเลขที่ 2383 ตำบลเคยชน อำเภอพังริม เมืองพ็ย็องซัง ข้างหน้าเป็นภูเขา ข้างหลังก็เป็นภูเขา

ห่างออกไปข้างหน้าหนึ่งร้อยเมตรจะมีถนนไปกลับเส้นทางต่างจังหวัดสองเลน แต่ถูกต้นไม้ริมทางบดบังเอาไว้จึงมองแทบไม่เห็น อากาศภายในป่าซึ่งมีต้นไม้ขึ้นหนาแน่นมักจะสดชื่นอยู่เสมอ อากาศ

ปวดศีรษะและไอเรื้อรังของคุณนั้นจู่ก็หายขาด ณ แอบบีย์โรดแห่งนี้

ส่วนเรื่องทิวทัศน์ไม่ต้องพูดถึง ถึงจะเป็นทิวทัศน์ที่เห็นทุกวัน แต่คุณนั้นจู่ก็ยังคงใจจนผลออกทานออกมาทุกเช้า

ยูรีตกใจเพราะเสียงร้องของแม่จึงสะดุ้งตื่นในตอนเช้า คุณนั้นจู่ร้องตะโกนอย่างสุดเสียง พรุ่งพรูคำอุทานออกไปไม่ยั้ง แล้วสุดท้ายก็บอกว่า “อา พุดไม่ออกเลย” พलगสายหน้าดึก ทั้งที่พุดคำที่อยากพุดออกไปหมดแล้ว แถมออกจะพุดมากเกินไปด้วยซ้ำ

ใกล้แถวนั้นมีสนามกอล์ฟคันทรี่คลับและรีสอร์ตสกี แต่ลูกค้าของแอบบีย์โรดทั้งไม่ตีกอล์ฟและไม่เล่นสกี พวกเขาแค่แวะมาพักที่แอบบีย์โรดแล้วก็ไป เล่นตามหาดันหญ้าและดอกไม้อันล้ำค่ากับยูรี เปิดประตูอ้าซ่าแล้วกินอาหารที่คุณนั้นจู่ทำพलगพุดคุยกันอย่างออกรสนานแสนนาน

แม้คำว่าโอแบร์จจะหมายถึง “ร้านอาหารที่มีบริการที่พัก” และผู้คนก็คิดว่าคงเป็นอย่างนั้น แต่แอบบีย์โรดเป็นเพียงที่พัก ให้พุดตามตรงคือเป็น “ที่พักที่มีร้านอาหารเรียบง่ายมาก ๆ อยู่ด้วย” แล้วถ้าให้พุดต่ออีกนิด มันคือที่พักขนาดเล็กและงดงาม มีห้องพักเพียงสามห้องเท่านั้น

ในพจนานุกรมภาษาฝรั่งเศส คำว่าโอแบร์จ (ควรจะเขียนว่าโอแบร์จหรือเปล่านั้น) มีความหมายว่าที่พักราคาถูก โรงเตี๊ยมที่พักแรม ดังนั้นแอบบีย์โรดที่แสนจะเรียบง่ายจึงอาจเป็นโอแบร์จจริง ๆ ก็ได้

กล่าวโดยสรุปแล้ว แอบบีย์โรดไม่ใช่ “ร้านอาหารฝรั่งเศส” แต่เพราะคุณนั้นจู่บอกว่าใช่ ทุกคนก็เลยเห็นตามนั้น

ที่แอบบีย์โรดไม่มีอาหารหรือวัตถุดิบของฝรั่งเศสให้ลิ้มลอง

มีเพียงของอย่างซุกินีตากแห้ง ยำใบห้วไซเท้า เนื้อหมูผัดไฟแดงจู้จ๋า และไก่ตุ๋นที่เพิ่งจิกผักคَمْชวี² กินเท่านั้น

อาหารที่นี้อร่อยมากเสียจนไม่ค่อยเหมาะกับคำว่าที่พักแรมสักเท่าไร ดังนั้นเราจึงเรียกว่าร้านอาหารตามความปรารถนาของแม่อูรีแล้วกัน

ต่อให้บอกว่าเป็นร้านอาหาร แต่หากเป็นคนที่เคยแวะมา แอบบียโรดแม้เพียงสักครั้ง ไม่ว่าจะใครก็คงไม่คัดค้านเรื่องนี้

สำหรับยูรีแล้ว แอบบียโรดที่เป็นเช่นนั้นคือบ้านของเธอ เธอไม่มีพ่อ

มีสาเหตุที่ทำให้คนที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกเอ่ยถามว่ายูรีอายุเท่าไร นั่นเป็นเพราะยูรีมีความทรงจำซึ่งไม่เหมาะกับอายุของตัวเองเลย

“ทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องของหนูจริงเหรอ”

คุณซอร์ย็องก็เคยถามเช่นนั้น เธอเป็นคนโก๊ะ ๆ อยู่สักหน่อย แต่หากไม่เป็นเช่นนั้นก็คงน่ารักน้อยกว่านี้

“น่าจะอย่างนั้นแหละค่ะ”

ยูรีตอบหน้ามุ่ม คนอื่นเอาแต่ซักไซ้ทั้งที่ไม่เชื่อ สำหรับยูรีแล้วจึงไม่ใช่เรื่องที่ชวนให้ตื่นเต้นดีใจเท่าไรนัก

“เจอมากับตัวเองเลยเหรอ”

“มันอยู่ในหัวค่ะ”

² Fischers Ragwort พืชชนิดหนึ่งที่มักพบบนภูเขาที่มีอากาศชื้น ดอกสีเหลือง พบได้ทั่วประเทศเกาหลีใต้ รวมถึงจีนและญี่ปุ่น

“หนูอายุเท่าไร”

หลังจากได้รับคำถามนั้น ในที่สุดยูรีก็ส่งเสียงหัวเราะคิกคัก เพราะแม้อายุยังไม่ถึงหกขวบ แต่อยากตอบว่าหกขวบเต็มแก่ เธอบอกว่าพอทำอย่างนั้นจะจึกจี้ พอจึกจี้ก็จะรู้สึกดี การที่อายุจนจะหกขวบทำให้เธอเป็นเช่นนั้น

ความทรงจำของยูรีไม่มีจุดสิ้นสุดอยู่ เรื่องแรกที่คุณชอริย็องได้ยินจากยูรีเป็นเช่นนั้น

“วันนั้นเป็นวันที่ไปนัดบอดครั้งแรกค่ะ”

ยูรีเกริ่นขึ้นมาแบบนี้

“หนูกินสปาเกตตี ต้มอ๊อฟโฟกาโตกับคนคนนั้นแล้วก็คุยกัน”

“กับผู้ชายเหรอก อยู่ในร้านแบบร้านอาหารอิตาลีกับผู้ชายที่ไปนัดบอดกันนะเหรอก”

คุณชอริย็องโพล่งถามขึ้น ยูรีเงยไปครู่หนึ่ง

“ขอโทษที่ ฉันไม่ชัดแล้ว แล้วยังไงต่อ”

“เราเดินไปสถานีรถไฟใต้ดินเพื่อจะไปหอศิลป์ของเมืองด้วยกันค่ะ ตั้งใจจะไปหอศิลป์ข้างพระราชวังด็อกชู อยู่ห่างออกไปสิบเจ็ดสถานี แล้วเราก็ตื่นบันไดเลื่อนของสถานีรถไฟใต้ดิน...”

“แล้วไงต่อ”

คุณชอริย็องพูดแทรกขึ้น ยูรีจึงหันไปจ้องเธอนิ่ง

“อ๊ะ ขอโทษที่ ฉะ...ฉันจะไม่ชัดแล้ว”

“ไม่ได้ชัดหรอกค่ะ ไม่ต้องห่วง”

ยูรีเล่าต่อ

“บันไดเลื่อนของสถานีแคบค่ะ ไม่ใช่แบบที่คนสองคนยืนข้างๆกันได้ แต่เป็นแบบที่ให้ขึ้นทีละคน เพราะงั้นหนูก็เลยขึ้นไปอยู่ข้างหน้า

ส่วนคนคนนั้นอยู่ข้างหลัง บ้านไต่เลื่อนเลื่อนลงไป ตรงหน้าหนูไม่มีใครเลย เพราะนั่นหนูเลยเดินลง หนูขึ้นบันไดเลื่อนแบบนั้นแหละค่ะ ถ้าไม่มีคนก็เดิน ไม่ว่าจะตอนขึ้นหรือตอนลง แปลกไหมคะ”

“ถาม...ฉันเหรอ”

ยูริพยักหน้า

“การเดินบนบันไดเลื่อน แปลกไหมนะเหรอ”

ยูริพยักหน้า

“ไม่นะ ฉันก็เดินเหมือนกัน มีคนแบบนั้นเยอะแยะออก ถึงจะมีคนบอกว่าห้ามเดิน แต่ก็นะ ฉันคิดว่าการเดินไม่แปลกหรอก”

“หนูเดินอย่างนั้นจนลงไปถึงข้างล่างค่ะ แล้วก็หันไปมองข้างหลัง”

“นั่นสินะ คงเป็นอย่างนั้นแหละ”

“เพราะรู้สึกข้างหลังโล่งนิดหน่อยนะค่ะ”

“นั่นสินะ”

“ปรากฏว่าคนคนนั้นอยู่สูงมาก เขาไม่ได้เดินตามหนูลงมา แล้วก็อยู่ห่างไกลออกไป เขาไม่ยอมเดิน แล้วก็ลงมาตามความเร็วของบันไดเลื่อน”

“นั่นสินะ”

“เขาคงเป็นคนที่คิดว่าไม่ควรเดินละมั้งคะ หนูรอจนกระทั่งคนคนนั้นลงมาถึงข้างล่าง ก็ต้องทำอย่างนั้นใช่ไหมล่ะคะ รู้สึกเหมือนรออยู่นานมากเลย หนูคิดแล้วคิดอีกว่าต่อให้เวลาปกติเขาก็คิดว่าไม่ควรเดินบนบันไดเลื่อน แต่ในวันแบบนี้ช่วยเดินเพื่อหนูหน่อยไม่ได้เลยหรือไง แต่คิดแล้วคิดอีก คนคนนั้นก็ยังคงมาช้าๆตามความเร็วของบันไดเลื่อนค่ะ หนูคิดแล้วคิดอีกว่าคนคนนั้นจะคิดยังไงตอนเห็นหนู

เดินตังตังลงมาคนเดียวโดยไม่เหลียวหลังกลับไปมอง แต่คิดแล้วคิดอีก คนคนนั้นก็ยังคงมาช้า ๆ ตามความเร็วของบันไดเลื่อน เหมือนจะไม่สิ้นสุดเลยล่ะ เหมือนว่าต่อให้วันหนึ่งจบลงไปแล้ว การรอคนคนนั้นที่ปลายบันไดเลื่อนก็จะยังไม่จบ หนูคิดแล้วคิดอีกว่าถ้าคนคนนั้นลงมาถึงแล้วควรจะไปหอสิลป์ของเมืองด้วยกันไหม หรือว่าหนูควรแยกไปที่อื่นคนเดียวให้รู้แล้วรู้รอด แต่คิดแล้วคิดอีก คนคนนั้นก็ยังคงอยู่ข้างบนไกล ๆ ไกลมากเลยล่ะ”

เรื่องราวของยูรีหยุดชะงักไป

“แล้วไงต่อ”

คุณซอร์ย็องถามด้วยดวงตาเป็นประกาย

“จบแล้วล่ะ”

ยูรีตอบ

“แล้วที่หอสิลป์ของเมืองล่ะ”

“ไม่รู้ล่ะ”

“ถ้างานเรื่องนี้จบลงตรงนี้จริง ๆ เหรอ”

“ค่ะ”

“จบแล้วเหรอ”

“ค่ะ”

“งั้นสินะ จบแล้ว”

จุดเริ่มต้นและจุดจบที่ไม่มีที่สิ้นสุดเป็นเช่นนี้เอง

แต่ถึงอย่างนั้น เรื่องราวของยูรีก็มีจุดที่เป็นรูปธรรม ไม่ว่าจะออฟฟิศคาเฟ่หรือ “สิบเจ็ดสถานีกว่าจะถึงหอสิลป์” พอฟังคำพูดของยูรีไปเรื่อย ๆ ก็รู้สึกเหมือนเธอเป็นวิญญาณผู้ใหญ่

แม้จะมีความรู้ลึกซึ้งของผู้ใหญ่อย่างชัดเจน แต่จะเป็นอย่างนั้น เฉพาะเวลาที่ผู้เฒ่าปรากฏตัวในเรื่องด้วยร่างของผู้ใหญ่ ส่วนในเวลาปกติ เธอยังเป็นเด็กน้อยอายุห้าขวบที่จวนจะหกขวบอย่างไม่ผิดเพี้ยน

เป็นอย่างนั้นจนกระทั่งบรูซปรากฏตัวที่แอบบี้โรด

บรูซมีชื่อว่าบรูซ โรว์ เขาเป็นผู้ชายอเมริกัน อายุแปดสิบเก้าปี ผมสีดอกเลาของเขา มักจะยุ่งเหยิงเหมือนดอกหญ้าช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงอยู่เสมอ (ถ้าใช้คำพูดของคุณอีริก สามีของคุณซอร์ย็องคือเปล่งประกายเหมือนผงซุรต) แต่ก็ไม่ได้ดูสกปรกเลยแม้แต่น้อย บรูซปรากฏตัวที่แอบบี้โรดพร้อมภรรยาที่อายุน้อยกว่าตนถึงสามสิบห้าปี

คุณอีริกบอกที่ต้องเรียกเขาว่า “มิสเตอร์โรว์” ทว่าบรูซก็ยืนยันให้เรียกเขาว่า “บรูซ” เขาเป็นคนดีจริง แต่ครั้งจะให้เรียกชื่ออย่างเป็นทางการเอง เขาก็อายุมากและมีหน้าตาแก่ล้าเกินไป

เขาไม่ยิ้ม ตาลึกกลงไปเหมือนหลุม ร่างกายก็ผอมแห้งมาก ตัวสูงอย่างเดียวจนเหมือนโทแกบี³ ที่ถือไม้กระบอง เขานั่งบนพื้นไม่ได้ ถ้าไม่มีเก้าอี้ก็จะยืนเสมอ

ผิขาวซีดทำให้เขายิ่งดูเย็นชา คุณอีริกจึงยังไม่สนิทใจที่จะเรียกเขาว่าบรูซทันที เพราะคำขอให้เรียกตนว่าบรูซของเขาเป็นการแสดงความดีจริงว่าต้องทำตามความต้องการของตัวเองให้ได้มากกว่า จะเป็นการเชื่อเชิญให้คนอื่นมาสนทนสนมด้วย ใคร ๆ ก็ไม่กล้าเรียกเขาว่าบรูซอย่างไม่ลังเล

“ถ้าฉันก็เรียกบรูซล่ะ”

ผู้เฒ่าพูดตบตัวเอง แล้วหันไปถามบรูซ

³ปีศาจของเกาหลีสที่มีลักษณะเหมือนคน มีเขาที่หัวและชอบถือกระบอง มักปรากฏในนิทานพื้นบ้านบ่อย ๆ

“ได้ใช่ไหมคะ”

ภรรยาของบรูซช่วยแปลคำพูดของยูรี เธอเป็นคนเกาหลี
บรูซซุกกำปั้นข้างขวาของตัวเองขึ้นมาข้างไบหน้าของยูรีซ้ำ ๆ
แล้วสู้นิ้วโป้งให้

ยูรีพยักหน้า

ตั้งแต่นั้นมา บรูซก็กลายเป็นบรูซ ส่วนยูรีก็กลายเป็นผู้ใหญ่
ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เธอเป็นอย่างนั้นกับบรูซคนเดียว คนอื่น ๆ
ยังคงเกรงกลัวเขาอยู่บ้าง แต่ยูรีเปิดใจให้เขา บรูซเชื่อฟังยูรี ยิ่งทำ
แบบนั้นนับวันยูรีก็ชักจะเหมือนพี่สาวของบรูซขึ้นไปทุกที

ไม่มีทางที่สองคนจะสื่อสารกันรู้เรื่องอยู่แล้ว ภรรยาของบรูซ
ก็ไม่ว่างแปลให้ทุกเรื่อง อันที่จริงก็ไม่จำเป็นต้องแปลด้วย เพราะ
เหมือนบรูซจะเข้าใจทุกคำพูดของยูรี ยูรีก็เหมือนจะเข้าใจทุกคำพูด
ของบรูซเช่นกัน

บรูซพูดภาษาอังกฤษ ส่วนยูรีพูดภาษาเกาหลี ภาษาเกาหลี
ของยูรีเป็นระดับภาษาที่ใช้กับคนใกล้ชิด เธอพูดเช่นนี้กับบรูซคนเดียว
เท่านั้น เธอพูดว่า บรูซ ดูนี่สิ! อันนี้เรียกว่าดอกแวมดารี⁴ เข้าใจ
ไหม

จะอย่างไรก็ไม่สำคัญ คนที่เฝ้ามองบรูซและยูรีด้วยความ
ปลาบปลื้มใจอยู่เสมอคือภรรยาของบรูซ

ชื่อของเธอคือซ็องจา พักซ็องจา

⁴ ดอกไม้กลีบสีขาว มีชื่อเรียกภาษาอังกฤษคือเอเดลไวส์ พบในแถบเอเชียตะวันออก

ชื่องา

เกาหลีชั้นหรือ ขอบคุณนะคะ

“เรื่องยูรีนะ ยูรีไม่หัวเราะตอนไหน แล้วหัวเราะตอนไหนบ้างนะ ชุงจา”

บรูซเรียกชื่องาว่าชุงจา

ยูรีนั่งยองอยู่บนทุ่งหญ้าที่ลาดเอียงนอกร้านอาหารแอบบี้โรด สอดสายสายตาหาดอกจิงจ้อพลางร้องเพลงไปด้วย เพลงที่ร้องมีท่วงทำนองเสริมเยอะ ดูไม่เหมาะกับการให้เด็กร้องอย่างไรไม่รู้ ส่วนดอกจิงจ้อหน้าตาเหมือนดอกบอลลูนสีม่วงดอกเล็ก ๆ

คุณนันจูขับรถจี๊ปไปตลาดเพื่อหาซื้อวากโกโบ มีเพียงชื่องาและบรูซอยู่ในร้านอาหารแอบบี้โรด ทั้งสองคนเปิดประตูออกกว้าง แล้วฟังเสียงจักจันในเดือนกันยายนไปด้วย

“ตอนเล่าความทรงจำของตัวเองเหมือนเป็นความทรงจำคนอื่น

เธอจะไม่หัวเราะ แต่ตอนพูดคำว่า ‘จวนจะ’ เธอจะหัวเราะออกเสียงละ
บรูซ”

“จวนจำเธอ คคล้ายคำว่า ฮับเบิลบับเบิลไหม”

บรูซถามกลับ

“จวน - จะต่างหากล่ะ”

“เหมือนแฟลป์ฟลิปเธอ”

“จวน - จะ”

ซึ่งจาตั้งต้นพูดคำว่า “จวนจะ” เป็นภาษาเกาหลี

“ทำไมคุณถึงไม่พูดคำนั้นเป็นภาษาอังกฤษล่ะ ซุงจา”

“เพราะฉันนี่ก็ออกว่าตอนอยู่อเมริกาเคยต้องรันทจิตใจเพราะ
ภาษานี้ละสิ บรูซก็ลองลำบากดูบ้างแล้วกัน ลัลลัลลา เพราะที่นี้
คือเกาหลีไงล่ะ เกาหลี”

ซึ่งจาชูมือทั้งสองข้างขึ้นเหมือนกำลังร้องไชโย ก่อนจะหัวเราะ
อย่างนำหนึ่นได้

“เวลาชุปเตีอดตั้งฮับเบิลบับเบิล หรือเวลาที่หิมะตกแฟลป์ฟลิป
งั้นเธอ เวลาแบบนี้ยูรีจะหัวเราะเธอ”

“เวลาที่พูดว่าจวน - จะต่างหาก จวน - จะ”

“จวน - จำ ไช้ไหม”

“จวนจะหมายถึงช่วงเวลาที่เกิดจะเป็นอะไรบางอย่าง แต่ยังไม่
ไม่ได้เป็น ดูเหมือนจะได้แล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ เป็นช่วงเวลาน่าอึดอัดที่
‘จวนจะ’ ยูรีจ๊กจ๊กกับช่วงเวลานั้นจนทนไม่ไหว บรูซ เพราะงั้นเธอถึงได้
หัวเราะคิกคักออกมา”

“ช่วงเวลาที่คุณกำลังจะเตีอด แต่ก็ยังไม่เตีอด ช่วงเวลาที่
เหมือนหิมะจะตก แต่ก็ยังไม่ตกไช้ไหม”

“ใช่แล้วละ บรูซ ชุป ‘จวน - จะ - เดือด’ หิมะ ‘จวน - จะ - ตก’”

“ยากจัง ชุงจา ผมไม่พูดตามดีกว่า”

“โทรศัพท์จากโอลิเวีย ‘จวน - จะ - มา’”

“อันนี้ผมเข้าใจ ชุงจา เหมือนว่าจะมีโทรศัพท์มาจากลิวี แต่ก็ไม่มี”

โอลิเวียคือลูกสาวคนโตของบรูซ ลูกสาวมีอายุมากกว่าแม่เลี้ยงอย่างชุงจาถึงห้าปี ชุงจาเรียกเธอว่าโอลิเวีย ส่วนบรูซเรียกว่าลิวี ลูกสาวคนที่สองชื่ออิชาเบลลา ชื่อเล่นที่บรูซเรียกคือเบลลา เธออายุห้าสิบสี่ปีเท่าชุงจา

“เวลาเห็นยูรีแล้วผมนึกเสียใจกับเรื่องในอดีตทุกที ชุงจา”

เสียงของจ๊กจั่นที่ขาดช่วงไปพักใหญ่ดังขรมอีกครั้ง หากมันร้องพร้อมกันหมดจะไม่ได้ยินเสียงเพลงของยูรีในทุ่งหญ้า

“เวลาเห็นยูรีเหวอ ทำไมกัน”

“ยูรีทั้งน่าเอ็นดูและน่ารักมาก ตอนที่ลิวีกับเบลลาอายุเท่ายูรี ผมไม่ได้คิดว่าเด็กทั้งสองคนน่าเอ็นดูและน่ารักด้วยซ้ำ เพราะผมเป็นพ่อที่ทั้งหุดหู่และไร้ความรับผิดชอบเอาเสียมาก”

“โอ้ บรูซ เรื่องตั้งนานมาแล้ว”

“มันก็ใช่”

“ลิวีกับเบลลาเติบโตมาได้เป็นอย่างดี ถึงจะไม่มีแม่ก็ตาม แถมตอนนี้พวกเธอยัง... แก่จนไม่ต้องการความเข้าใจจากคุณแล้วนี่นา”

ชุงจาพูดระคนหัวเราะเล็กน้อย แต่ไม่นานนักเสียงหัวเราะของเธอถูกเสียงระฆังของจ๊กจั่นเตือนกันยายนกลบจนหมดสิ้น

“ซุงจา ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะคุณ คุณช่วยเป็นเพื่อนที่ดีให้พวกเธอ”

“ลูกสาวคุณอายุมากกว่าฉัน ฉันเองก็เหงา พอมีทั้งลูกสาวที่เป็นพี่สาวและลูกสาวที่อายุเท่ากันก็เยี่ยมสุด ๆ พุดจริง ๆ นะ”

“ขอบคุณนะ ซุงจา”

“จากนี้ไปคุณก็หัดยิ้มซะบ้าง คนที่แอบบียีโรดพากันกลัวคุณหมดแล้วนะ คนที่คุณคุยด้วยมีแค่ฉันกับยูรีเท่านั้น ลองไปคุยกับคุณนั้นจู่ คุณซอริยอง คุณอีรยูกบ้าง กับเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ ด้วย คุณไม่รู้หรือว่าตัวเองน่ารักขึ้น แสดงให้คนอื่นเห็นสิว่าเดี๋ยวนี้คุณไม่ใช่คนหยาบกระด้างแล้ว”

“ความหดหู่ของผมนี่มานานแล้วละ ที่รัก ขอโทษนะ ผมเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ก่อนลูก ๆ เกิดแล้ว”

เมื่อจกจันหยุดร้องไปครู่หนึ่ง เสียงเพลงที่ร้องด้วยเทคนิคมีลิสม้า¹ แบบเฉพาะตัวของยูรีก็แว่วมาตามลม

“ฉันรู้ค่ะ แต่การเข้ากับแม่ของลูก ๆ ไม่ได้ไม่ใช่ทั้งความผิดของคุณและความผิดของคนเป็นแม่นะ ในความสัมพันธ์ของคนเราก็มียิ่งที่เราไม่รู้อยู่มากมายนี่นา คิดดูนะคะ คุณรู้มาก่อนรีเปลาว่า จะได้ใช้ชีวิตกับผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าลูกสาวตัวเอง”

“ความหดหู่ของผมน้อยมาตั้งแต่ก่อนเจอแม่ของลูกแล้ว”

“ไม่ว่าจะตอนไหนก็ไม่สำคัญหรอก แค่ออไปนี้คุณไม่หดหู่อีกก็พอแล้วนี่นา คุณทำได้น่า เดี๋ยวนี้ก็พูดกับฉันได้อย่างร่าเริงแล้วนี่ ลองทำกับคนอื่นเหมือนที่ทำกับฉันหรือยูรีสิคะ ฉันคิดว่าคุณทำได้”

¹ เทคนิคการร้องเพลงแบบหลายระดับโน้ตในพยางค์เดียว

พอเห็นคุณกินอาหารเผ็ด ๆ อย่างกระตือรือร้นหลังจากเรามาถึง แอบบิ๊วไรด์ ฉันก็ยิ่งเชื่อเลยว่าคุณทำแบบนั้นได้ ขอขอบคุณนะคะ ที่มาเกาหลีด้วยกัน บรูซ”

“ทุกครั้งที่ซุงจาซวนมาเกาหลี ผมไม่เคยใส่ใจฟังด้วยซ้ำ”

“ยังงี้ก็ช่าง รอบนี้คุณเป็นคนชวนก่อน เราเลยได้มาเกาหลี ใจคะ แคนนี่ก็พอแล้วละ ยิ่งได้มาจังหวัดคังวอนที่คุณชอบด้วยแล้ว ฉันยิ่งดีใจเลย”

“อืม คังวอน...แต่ผมก็ต้องขอโทษอยู่ดีที่เพิ่งจะมาเอาป่านี่”

“เอาละ ๆ บรูซ พวกเราอยู่เกาหลีแล้ว มาถึงจังหวัดคังวอน แล้วด้วย แอมได้มาอยู่ที่แอบบิ๊วไรด์ในเมืองพียงซังแห่งนี้ แม้ว่า จะเป็นที่พักที่แวะเข้ามาโดยบังเอิญ แต่เห็นที่คุณจะมีดวงกับเกาหลีนะ ก็ที่นี้เป็นที่พักที่ดีมากเลยนี่นา”

บรูซเบนสายตาดูออกไปมองนอกหน้าต่าง

ณ ที่แห่งนั้น มีเดือนกันยายนของจังหวัดคังวอน เดือนกันยายน ผ่านพ้นไปแล้วครึ่งทาง แต่ใบของต้นเมเปิลและต้นแอปริคอตยังคง ขึ้นหนาและเป็นสีเขียวชอุ่มเหมือนกลางฤดูร้อน แสงแดดยามบ่าย ส่องลอดลงมาระหว่างใบไม้ที่ปลิวไหวตามลม

บรูซพยักหน้าช้า ๆ เขาโยกศีรษะไปข้างหน้าข้างหลังเหมือน กำลังตอบอะไรบางอย่าง เหมือนขานรับต่ออะไรบางอย่างที่ส่งไปถึง แสงแดด สายลม และความเขียวชอุ่มของเดือนกันยายน ซึ่งจามองท้องฟ้านอกหน้าต่างสลับกับใบหน้าของบรูซ ไม่ได้เอ่ยถามเหตุผลที่เขาพยักหน้า

แม้แต่ตอนที่บรูซชวนมาเกาหลีใต้ ซึ่งจากก็ไม่ได้ถามอะไรเขา เธอเดินเข้าไปหาเขาที่กำลังร้องตะโกนเสียงดังว่า บราว! แล้วโอบเอวที่ชราภาพและผอมบางจนคนถูกกอดยึนเซ เธอได้แต่พูดออกไปว่า เกาหลีสั้นหรือ ขอขอบคุณนะคะ

ตอนได้รับคำวินิจฉัยจากหมอว่าตับของบรูซกำลังเผชิญโรคร้ายแรง ทั้งซึ่งจาและบรูซต่างรับรู้ได้อย่างรวดเร็วว่านั่นหมายความว่าอะไร เพื่อนที่เป็นหมอพยักหน้าโดยไม่พูดไม่จาเหมือนที่บรูซกำลังทำอยู่ตอนนี้ ราวกับเป็นพิธีกรรมเคร่งครัดของเหล่าพี่น้องในกลุ่มก้อนทางศาสนาซึ่งมีความเชื่อเดียวกัน

หมอบอกแล้วว่าไม่ใช่มะเร็งด้วยซ้ำ ไม่ใช่โรครอกน่า แล้วบรูซก็ถามหลังกินข้าวเย็นวันนั้นว่าพวกเราไปเกาหลีกันไหม

ไม่มีทางที่ซึ่งจาจะไม่รับรู้ถึงจิตใจคนไข้สูงวัยที่อยากปฏิเสธการรักษาแล้วออกเดินทางไปไกล ๆ ถึงจะไม่ใช่มะเร็ง แต่นั่นก็เป็นโรคตับแข็งประเภทที่ฟื้นฟูกลับมาไม่ได้แล้ว

การที่สถานที่ที่เขาอยากไปเยือนคือเกาหลีใต้ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจมากนัก เขาเอ่ยขอโทษเพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยเดินทางไปประเทศของภรรยาเลยสักครั้ง

ตอนที่บรูซบอกว่าอยากไปจังหวัดคังวอน ซึ่งจาแค่ตกใจเพราะได้ยินชื่อสถานที่ที่เป็นรูปธรรมออกมาจากปากของเขา ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้ถามว่าทำไมคิดจะไปที่นั่น เธอคิดว่าอาจเป็นอิทธิพลของการแข่งขันโอลิมปิกฤดูหนาว ณ เมืองพย็องชังที่เพิ่งผ่านไปก็ได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับซึ่งจาแล้ว ไม่ว่าจะไปที่ไหน ๆ ไชล จังหวัดคังวอน หรือจังหวัดชุงช็อง ก็ล้วนเป็นเกาหลีใต้ทั้งหมด บรูซจิมบนแผนที่ บอกว่าที่นี่ ที่นี่ ส่วนซึ่งจาก็มองตาม

ปลายนิ้วของเขาไปแล้วตอบว่า อืม อืม ไปด้วย

แล้วพวกเขาก็พากันมาถึงเมืองพยองชังทั้งอย่างนั้น ทั้งคู่เพิ่งจะหาที่พักตอนมาถึงเมืองพยองชังแล้ว

“ที่นี่เป็นไง ซ็อบอบบียโรดละ”

ตอนบรูซซี่ที่พักแห่งหนึ่งบนแผนที่นำเที่ยวซึ่งตั้งอยู่กลางป่านั้นเป็นครั้งแรกที่ซ็อบจาเอ่ยถาม

“ซ็อบมันทำไม”

“ที่พักที่อื่นมีแต่ชื่อคลุมเครือ แต่นี่เป็นที่ที่เห็นแวบเดียวแล้วรู้ทันที”

“ในแวบเดียวเลยหรอ”

“ไม่รู้สิก็หรอ แอบบียโรด”

“แค่นั้นเองนะนะ”

“แค่นั้นละ”

“ตกลง งั้นก็เอาที่นี่”

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้เข้าพักในแอบบียโรด ซ็อบจาและบรูซตกหลุมรักอาหารของคุณนั้นจู่ตั้งแต่มีมือแรก เธอพูดกับบรูซว่า โชคในการท่องเที่ยวของพวกเขาสองคนแข่งแกร่ง ส่วนดวงกับเกาหลีก็มากจนล้น คืนนั้นเธอต้องอธิบายคำว่าโชคและดวงให้เขาฟังอยู่พักใหญ่

วันแรกที่มาเยือนแอบบียโรด คำแรกที่ซ็อบจาได้ยินจากคุณนั้นจู่คือ “เอ่อ...คือว่า...” ไม่ใช่คำว่า ยินดีต้อนรับค่ะ หรือคุณมาถูกที่แล้วค่ะ

ประตูหน้าบ้านของแอบบี้โรดที่ตกแต่งด้วยกระจกสีเปิดออก คุณนันจูปรากฏกายในผ้ากันเปื้อนสีดำสำหรับเชฟและสวมรองเท้าเปิดส้น ด้านหลังของผู้หญิงที่ดูแล้วน่าจะอายุห่างกับซ็องจาไม่เท่าไร มีเครื่องครัววางอยู่ พื้นที่ส่วนแรกสุดที่เชื่อมต่อกับประตูหน้าคือห้องครัวชั้นหอรอ

“เราจะขอเข้าพักสักหน่อย...”

เสียงของคุณนันจูดังขึ้นก่อนที่ซ็องจาจะพูดจบ

“เอ่อ...คือว่า...”

เสียงถอนหายใจที่ไม่รู้ความหมายเล็ดลอดออกมา

“ไม่มี...ห้องหอรอคะ”

“เนื้อหมูผัดไฟแดงอยู่ค่ะ”

คุณนันจูตอบ

“คะ”

“เนื้อหมูผัดไฟแดงอยู่ค่ะ”

ซ็องจาไม่รู้เลยว่าตนต้องถามอะไรกลับไป เธอและบรูซจึงยืนนิ่งอยู่ข้างกัน

“อ๊ะ ขอโทษค่ะ เอ่อ ต้องขอโทษด้วย”

หลังจากได้สติ คุณนันจูก็รีบขอโทษขอโพยทันที อีกฝ่ายถามเรื่องห้อง แต่เธอดันพูดเพื่อเจ้อไปเรื่อย

“มันเผ็ดนะค่ะ ฉันเพิ่งเคยรับลูกค้าต่างชาติเป็นครั้งแรก...แต่ มันเผ็ดจริงๆ นะคะ”

“หมายความว่าถ้ากินไม่ไหว...จะไม่ให้เข้าห้องหอรอคะ”

“จะเป็นไปได้ยังไงล่ะคะ มีห้องว่างค่ะ”

“บรูซ อาหารเย็นวันนี้เป็นอาหารเผ็ดมาก ๆ เธอบอกว่าถ้าเรา

กินไม่หมดก็พักที่นี้ไม่ได้”

ซ็องจาแปล

“ผมจะตั้งใจกินดู”

บรูซตอบด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย

“เขาบอกว่าตั้งตารอเลยคะ”

จากนั้นซ็องจาก็แปลให้คุณนินจู

แล้วเย็นวันนั้น ซ็องจาและบรูซก็นั่งลงตรงโต๊ะอาหารของ
โอแบร์จแอบเปียร์โรด และลิ้มรสอาหารที่ชื่อว่าเนื้อหมูผัดไฟแดงชุ่มฉ่ำ

ระหว่างกำลังรออาหาร ซ็องจาหันไปมองแผ่นหลังของคุณนินจู
ที่กำลังจดจ่ออยู่กับการทำอาหาร

บางครั้งไฟก็ลุกฟุ้งขึ้นไปถึงด้านบนของเตาราวกับรอยดินปืน
ลงไป ไฟลุกชุ่มฉ่ำสมชื่อจริงๆ ทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้น ไฟจะยิ่งขับให้เงา
ของคุณนินจูชัดเจนขึ้น

เธอคิดว่าร่างกายของคุณนินจูเกิดมาเพื่อทำอาหาร ไม่อย่างนั้น
แล้ว เจ้าตัวก็คงตั้งใจทำอาหารมาจนรูปร่างกลายเป็นอย่างนั้น นี่
ไม่เกี่ยวกับความอ้วนหรือความผอม

ความคิดเช่นนั้นไม่ได้ผุดขึ้นมาในหัวของซ็องจา แต่พุ่งมาจาก
ที่ไหนสักแห่งจากข้างนอกแล้วทะลวงเข้ามาในตัวเธอราวกับลูกธนู

คุณนินจูจัดว่าเป็นคนตัวสูงและผอม ทว่าสิ่งที่จินตนาการได้
จากรูปร่างของเธอคือตัวละครสักตัวในเรื่อง *สามก๊ก* ที่กวัดแกว่งหอก
อันหนักอึ้งด้วยมือเดียว

“คุณไม่รู้จักเรื่อง *สามก๊ก* ไช้ไหม”

ห้องจากถามบรูซ

“ไม่รู้หรือก สามคค”

คุณนั้นจู่ดูเป็นอย่งนั้นในสายตาคันคนเดียวหรือเปล่านะ
ห้องจาคิด เธอจินตนาการเรื่องแปลกประหลาดเกินไปจากแผ่นหลัง
ของผู้หญิงคนนั้นหรือเปล่า แอบมองคนอื่นแล้วยังครุ่นคิดว่าเป็น
ร่างกยที่ได้มาตั้งแต่เกิดหรือไม่ก็รูปร่างกลายเป็นแบบนั้นเองอีก!
สามคคกัันหรือ! คิดไปเรื่อยตามอำเภอใจได้ยังง

ขณะที่ห้องจากำลังตำหนิตัวเอง อาหารสีแดงที่กองพูนขึ้นมา
ก็ถูกนำมาวางบนโต๊ะ บนจานใบใหญ่มีอาหารปริมาณที่กินกันสิบคน
ก็น่าจะเหลือ มันร้อนฉ่ำเหมือนไฟและเงาแวบเหมือนน้ำ

วินาทีที่ตักอาหารจากภาชนะใส่จาน รวมถึงตอวางจาน
อาหารลงบนโต๊ะ ความมั่นใจทั้งหมดของคุณนั้นจู่ก็ถูกตักใส่มา
พร้อมกันด้วย

เป็นเพราะอย่งนั้นหรือเปล่านะ ความสง่างามที่ทั้งนุ่มนวล
และเด็ดเดี่ยวของคุณนั้นจู่ซึ่งบอกว่าจะไม่ยอมถอยแม้แต่นิดเดียว
ถึงได้ลอลิวมาจากความมั่นใจนั้นแล้วกระแทกเข้าตาของห้องจาเต็ม ๆ

“เธอบอกว่าถ้ากินอาหารจานนี้ไม่ได้จะไล้เราออกไปไซ้ไหม”

บรูซกระซิบด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“ต่อให้ต้องถูกไล้ออกไป เราก็กินก่อนเถอะ บรูซ”

ห้องจากระซิบเช่นกัน

ทั้งสองคนตักเนื้อหมูผัดไฟแดงฉู่ฉ่าเข้าปากอย่างเบามือ แล้ว
ตักข้าวตาม พอดักข้าวใส่ปากอย่างระมัดระวังแล้วก็ตักเนื้อหมู
ผัดไฟแดงฉู่ฉ่าอีก เนื้อหมูแล้วก็ข้าว ข้าวแล้วก็เนื้อหมู สลับกัน
อย่งนั้นไปเรื่อย ๆ จากตะเกียบไปสู่ช้อน จากช้อนเป็นส้อม สลับ

กันไปอย่างนั้น พวกเขาตักอาหารเข้าปากอย่างระมัดระวังราวกับ
หากทำผิดพลาดแล้วจะเป็นเรื่องใหญ่

กระนั้นทั้งคู่ก็ไม่หยุดกิน

“ซุงจา”

“อึม”

“คือว่านะ พวกเราน่าจะไม่โดนไล่แล้ว”

“ฉันก็ว่าไง”

“อร่อยมากเลย มากสุดๆ”

“บรูซ ไม่เผ็ดหรอก”

“เผ็ดจะตายอยู่แล้ว”

“จ้ะ เหรอ”

“คุณมร็องให้สิ”

“จ้ะ คุณเลิกกินเถอะ”

“ผมอยากกินอยู่เรื่อยๆเลย”

“พินคุณก็ไม่ค่อยจะดี”

“มันนุ่มมาก”

“เห็นว่าเมนูนี้ชื่อหมูใส่ยาละ”

“หา จริงเหรอ”

“ฉันเห็นใครบางคนเขียนไว้ในหนังสือเข้าเยี่ยมชมนะ เขาเรียกว่า
เนื้อหมูใส่ยาเสพติด”

“พระเจ้าช่วย”

บรูซไม่หยุดกิน ซื้องาก็เช่นกัน

สำหรับซุงจาแล้ว เมนูเป็นอาหารเผ็ดจัดจ้านที่ไม่ได้กิน
มานาน ความรู้สึกเหมือนไฟลุกท่วมตัวแล้วก็กลับมากินใหม่เป็น

ปีศาจ หรือในทางกลับกัน นิสัยโหดร้ายของปีศาจถูกเผาไหม้จนกลายเป็นเถ้าถ่านสีขาว

อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นรสชาติที่หยุดกินไม่ได้ แกรมเธอยังเกิดความกล้ามากพอที่จะให้อภัยตัวเอง ซึ่งก่อนหน้านั้นจมอยู่กับความคิดไร้มารยาทเกี่ยวกับร่างกายคนคนหนึ่ง ว่าเจ้าตัวเกิดมา มีรูปร่างอย่างนั้นอยู่แล้วหรือมีรูปร่างที่เข้าที่เข้าทางในภายหลัง

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเนื้อหมูผัดไฟแดงชุ่มฉ่ำ

ซึ่งจาคิดอย่างนั้น เธอคิดว่านั่นเป็นเพราะคุณนั้นจู้ คนที่ทำอาหารจานนั้น แม้จะระวังตัวแล้ว แต่ก็สร้างเรื่องขึ้นจนได้ นั่นคือเธอกินเนื้อหมูผัดในจานใหญ่เสียเกลี้ยง ไม่เหลือเลยสักนิด

“นั่นเป็นสิ่งที่เรียกว่ารสชาติไฟนะคะ”

คุณนั้นจู้พูดในวันต่อมา

“ใช่ครับ เป็นรสชาติร้อนแรงจริงๆ”

บรูซพูดหลังกลับมาจากห้องน้ำตอนเช้า เขากระซิบข้างหูซึ่งจาวว่า “แอบทวารไปหมด” แต่เมื่ออยู่ต่อหน้านั้นจู้กลับทำเหมือนไม่เป็นอะไร

“เป็นรสชาติไฟจริงๆ ค่ะ ไฟก็มีรสชาติเหมือนกัน จริงๆ นะคะ ฉันเอาลิ้นของตัวเองไปแตะกับไฟวันละสองครั้ง ตอนเช้าห้าวินาที ตอนบ่ายหกวินาทีโดยไม่ขยับเขยื้อนเลย ไม่ได้เอาลิ้นหลบจากไฟ มีรสชาติไฟอยู่จริงๆ ฉันคิดว่าคนทำอาหารควรจะมีรสชาติไฟเอาไว้”

ซึ่งจาแกล้งแปลมั่วๆ อย่างซีเล่่น แต่บรูซรับฟังอย่างจริงจัง

“ว่ากันว่า ไม่ว่าจะใครก็มีความทรงจำเกี่ยวกับรสชาติไฟกันทั้งนั้น

เพราะเราอย่างอะไรบางอย่างกินกับไฟมาตั้งแต่เจ็ดแสนปีก่อนแล้ว มีคนบอกว่าไฟเป็นสิ่งอันตราย แคมเนื่ออย่างยังไม่ดีต่อร่างกายอีก เราจึงถอยห่างจากไฟทีละนิด ๆ เพราะงั้นก็เลยห่างจากรสชาติไฟไปด้วย แต่ไม่ว่าจะโลกตะวันตกหรือตะวันออก สมัยนี้ก็ยังมียุติ ทำอาหารด้วยการเอาไฟไปลนอาหารอยู่ นั่นเป็นเพราะความคิดถึงแรงกล้าที่มีต่อรสชาติไฟ หลังจากข้ามผ่านเวลามาเจ็ดแสนปียังงั้นล่ะคะ”

นี่คือคำพูดจริง ๆ ของคุณนั่นจ้ะ

“พวกเราได้กินอาหารที่สุดยอดมากตั้งแต่วันแรกเลยสินะคะ”

ซ็องจาพูด

“เยี่ยมไปเลยนะครับ นอกจากรสชาติไฟแล้วก็เหมือนจะมีอะไรเพิ่มอีก ดูจากอารมณ์ของผมที่แปรปรวนไปขนาดนี้”

บรูซพูด คุณนั่นจ้ะฟังแล้วก็ยิ้ม

“คุณเป็นคนโชคดี บรูซ บอกแล้วไงว่าคุณมีดวงกับเกาหลีส”

ซ็องจาพูดกับบรูซ เมื่อคืนนี้เธออธิบายเรื่องเกี่ยวกับโชคและดวงให้เขาฟังจนถึงตีตื้นไปแล้ว

บรูซคิดว่าถ้าเป็นเรื่องโชคและดวง เขาก็พอจะรู้มาบ้างจึงโพล่งขึ้น

“ผมได้เจอซุงจาที่น่ารักน่าเอ็นดูที่สุดในโลก เพราะงั้นผมคงมีดวงกับเกาหลีสจริง ๆ ไซ้ใหม่”

ซ็องจาจับมูกของบรูซบิดไปมา เขาพูดด้วยเสียงขึ้นจมูกว่าเจ็บ

“หลังจากได้เจอกับรสชาติไฟของจริงแล้วนะ ซุงจา ตอนนี้อยากกลายเป็นคนในยุคหินเก่าเมื่อเจ็ดแสนปีก่อนแล้วจริง ๆ ผมเปลี่ยนไปแล้ว พูดจริงนะ อย่าบิดมูกสิ ถ้าคุณยังไม่เลิก ผมอาจจะกัดคุณ

ก็ได้ นะ”

คุณเริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่ตอนชวนฉันมาเกาหลีได้แล้วละ คุณไม่ใช่บรูซที่หยาบกระด้างอีกต่อไป แต่น่ารักขึ้นมาก ซึ้งจากคิดในใจ หรือว่าเมื่อตับแข็งขึ้น นิสัยจะอ่อนโยนลงนะ

ศรีอยุธยา

คนเศร้าจะกอดคนที่เศร้ากว่าเอง—

เรื่องราวของสิบตัวละครจากต่างที่มา
แต่มีความผูกพันกันอันเกิดจากช่วงเวลาของการสูญเสีย
และการจากลาเป็นจุดร่วม

พวกเขาวิธีรับมือกับความเศร้าในแบบของตัวเอง
ไม่ว่าจะเป็นการทำอาหาร การร้องเพลง การเล่นดนตรี
กระทั่งการเผชิญหน้ากับเรื่องเศร้าอย่างกล้าหาญ
ต่างก็ผลัดกันปลอบ ผลัดกันรับฟัง ผลัดกันนั่งข้าง ๆ
ผลัดกันร้องไห้ และผลัดกันกอด

ในวันที่คุณไม่อยากแสร้งทำเหมือนว่าไม่เป็นไร
หนังสือเล่มนี้จะช่วยปลอบใจอย่างอ่อนโยน
และมอบพลังบวกให้แม้จะต้องเผชิญกับความบอบสลาย
เพราะเมื่อเวลานั้นมาถึง
คุณจะได้ดงามได้เองโดยไม่ต้องมีใครย้าเตือน

หรรษาบรรณศิลป์

ISBN 978-616-18-5685-4

9 786161 856854

กดลงอ่าน

Cover Design: Siriporn S.

Illustration: Wivenny

265 บาท